

ВАЖЕЛІ ОРГАНІЗАЦІЙНО- ЕКОНОМІЧНОГО ВПЛИВУ НА ПРИСКОРЕННЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНИХ ГОСПОДАРСЬКИХ КОМПЛЕКСІВ

Розглянуто особливості формування стратегічних цілей економічного розвитку регіону. Визначено основні чинники прискорення модернізації промислових підприємств, а також запропоновані вектори інтенсифікації процесів реструктуризації регіонального промислового виробництва. Глобалізація і інтернаціоналізація розвитку мають значний вплив на економічний розвиток і формування цілей регіону. Паралельно з цим проблеми регіонального розвитку набувають значною мірою прикладний характер в результаті їх різноманітності, особливо в контексті вибору цілей і стратегій їх розвитку регіонів.

Ключові слова: модернізація, регіональні промислові комплекси, прикладний результат.

Постановка проблеми. Сучасні процеси регіоналізації значною мірою визначаються ростом ролі регіонів у соціально-економічному і політичному житті суспільства. Це пов'язано як з розвитком демократичних держав, в яких центральні органи державного управління віддають певні повноваження регіональним органам, так і з децентралізацією соціально-економічних процесів, зі збільшенням важливості регіону як місця розвитку бізнесу, з конкуренцією регіонів із залучення капіталу (інвестицій) наданню послуг (освітніх, охорони здоров'я, рекреаційних та інших), забезпечення умов життя. Тобто глобалізація і інтернаціоналізація розвитку мають значний вплив на економічний розвиток і формування цілей регіону. Паралельно з цим проблеми регіонального розвитку набувають значною мірою прикладний характер в результаті їх різноманітності, особливо в контексті вибору цілей і стратегій їх розвитку регіонів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Різним аспектам регіонального розвитку, проблемам формування їх стратегічних цілей розвитку присвячені праці таких авторів як Валлерстайн І. [1], Вардомський Л. Б. [2], Геєць В. М. [3], Грінберг Р.С. [4], Гутман Г. В. [5], Качала Т. М. [6], Кузнєцова О. В. [7], Шніпер Р. І. [8] та ін.

Мета статті. Вивчення економічної природи суб'єктивності регіону вимагає комплексного аналізу як сутнісних його характеристик, так і функцій як системи, організації, суб'єкта стратегічного управління з метою їх інтеграції в цілісний об'єкт. Для вирішення цього завдання, на нашу думку, слід застосовувати єдину загальнонаукову методологію системного підходу, побудовану на діалектичній основі, з метою її адаптації для дослідження проблем розвитку регіону.

Виклад основного матеріалу дослідження. Системний підхід дозволяє розглянути регіон як цілісну систему, якій властивий принцип інтеграції. Але цілісність регіону як динамічного, соціального об'єкта є суперечливою і відносною. Така властивість слід аналізувати на основі діалектичного методу, який дозволяє враховувати суперечності як основи розвитку цієї складної, багатовимірної системи, а також спрямовану дію на цей процес.

На нашу думку, регіон необхідно досліджувати як суб'єкт держави, систему, організацію, суб'єкт формування стратегічних цілей і розвитку (рис. 1).

Виходячи з цього, цілі регіонального розвитку – це нетрадиційна максимізація загальнодержавного ефекту, а задоволення ринкового попиту суб'єктів господарської діяльності регіону, на основі раціонального використання всіх видів територіальних ресурсів. На нашу думку, це визначення має звужений характер. По-перше, задоволення ринкового попиту суб'єктів господарської діяльності здійснюється не тільки за рахунок ресурсів даної території, а й інших регіонів; а його продукція використовується за межами території і задовольняє ринковий попит інших регіонів. По-друге, цілі регіонального розвитку як державно-територіального формування включають не тільки задоволення ринкового попиту суб'єктів господарської діяльності або виробничих потреб території, а й охоплюють процеси забезпечення умов життя населення. Для визначення поняття «регіон» як державно-територіального формування, а також його стратегічних цілей нами запропоновано використовувати методологію суб'єктно-функціонального аналізу.

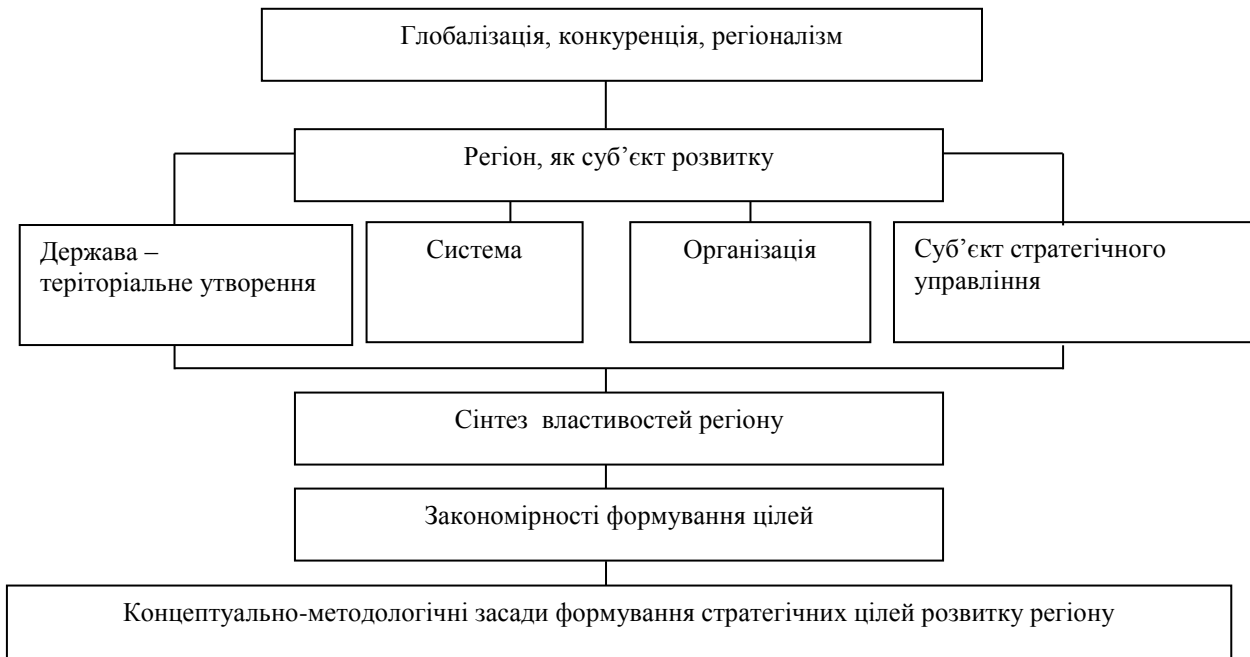

Рис. 1. Методологія дослідження стратегічних цілей розвитку регіону

Джерело: розроблено авторами

Даний аналіз передбачає урахуванням режиму функціонування регіону в часі, який допускає виділення функцій регіону з позицій його суб'єктів (учасників, елементів). Суб'єкти регіону - це соціальні об'єкти, які мають цілі, узгоджені інтереси, взаємодіють між собою щодо виконання своїх функцій в регіоні.

Функції регіону визначаються через призму забезпечення цілей, інтересів, потреб суб'єктів, - носіїв цих цілей. До основних суб'єктів можна віднести: органи державного управління (як носії державних цілей, інтересів, а також органи місцевого самоврядування); населення (як конкретний носій соціально-економічних потреб); ділове співтовариство (як носій цілей і інтересів підприємців, власників, ділових організацій, керівників, персоналу). Динамічний аналіз функцій регіону означає облік не тільки поточних, але і майбутніх, потреб і цілей суб'єктів регіону. Функціонування регіону може здійснюватися в двох основних режимах: поточному та стратегічному.

Поточний режим функціонування - це звичайна рутинна діяльність, спрямована на виконання традиційних функцій, внутрішніх цілей, необхідних для забезпечення життєдіяльності: збереження стійкості, цільність, рівноваги, прибутковості і

т.д., так званий режим «виживання». Такий режим забезпечується системою оперативного (поточного) управління або довгостроковим плануванням.

Стратегічний режим функціонування регіону пов'язаний з формуванням нових цілей, орієнтованих на зовнішнє оточення, а також нових характеристик, структури і функцій, необхідних для істотного (якісного) зміни умов його життєдіяльності. Такий режим веде до розвитку регіону та забезпечується системою стратегічного управління. Існують і інші підходи щодо встановлення режимів системи. Вони виділяють два режими функціонування об'єкта: власне функціонування (маючи на увазі поточний режим або поточне управління) та розвиток (маючи на увазі стратегічний режим або стратегічне управління). У контексті поняття «регіональний менеджмент» вводиться два терміни: «менеджмент функціонування» і «менеджмент розвитку».

Для дослідження зазначених режимів запропоновано використовувати основні принципи стратегічного управління, які можна узагальнити до наступного:

1. Зростання не тотожний розвитку. Під ростом розуміється збільшення маси однорідних елементів, розвиток, - зміна елементного складу тієї ж системи і спосо-

бів їх об'єднання. Інноваційний потенціал організації розглядається як головний стратегічний ресурс. Здатність швидше інших освоїти необхідну новизну стала умовою конкурентоспроможності.

2. Інновація стає управлінською основою організації. Управляти означає оновлювати.

3. Провідною стає проактивність (інтерактивність), яка означає не слідувати за змінами зовнішнього середовища, а попереджати їх. В умовах зростаючої невизначеності дане завдання вирішується частково розробкою багатоваріантних стратегій. Щодо регіону розвиток означає не тільки зміну структури економіки регіону, але і поява нових галузей, нових організаційних форм, зв'язків між ними (наприклад, кластерів).

Розвиток регіону розглядається як зміни через нововведення, нарощування інноваційного потенціалу і стратегічних ресурсів території, підвищення його конкурентоспроможності, в інтересах нинішнього і майбутнього поколінь. Розвиток забезпечується інтерактивним поведінкою всіх суб'єктів - носіїв цілей регіону (населення, ділового співтовариства та органів управління), орієнтованих на зовнішнє середовище і режим стратегічного управління.

На підставі вищевикладеного суб'єктно-функціонального підходу соціально-економічні функції регіону можна представити у вигляді матриці (табл. 1), в якій виділені два критерії: суб'єкти – носії цілей регіону та режими функціонування регіону.

Т а б л и ц я 1

Основні соціально-економічні функції стратегічного розвитку регіона

Суб'єкти носії цілей	Режими функціонування регіону	
	Поточний (виживання)	Стратегічний (розвиток)
1. Населення	1. Забезпечити умови життя; 2. Забезпечити джерелами доходів (робочими місцями); 3. Соціальний захист; 4. Охорона здоров'я; 5. Екологічна захист, охорона природи 6. Доступність освіти, спорту, культури; 7. Забезпечити інфраструктурою; 8. Забезпечити безпеку.	1. Забезпечити рівень і якість життя, що дорівнює розвиненим країнам; 2. Забезпечити безпеку; 3. Забезпечити розвиток інтелекту й особистості; 4. Впевненість у майбутньому; 5. Національні і цивілізаційні цінності; 6. Довіра до держави, влади; 7. Гордість за свою державу.
2. Ділове співробітництво	1. Забезпечити умови ведення виробництва (бізнесу): доступність ресурсів і факторів виробництва, їх конкурентоспроможність, інфраструктура, подолання адміністративних та корупційних бар'єрів; 2. Знизити ризики	1. Капіталізація результатів бізнесу; 2. Зростання капіталу і його ефективно-сті; 3. Розвиток (диверсифікація) бізнесу; 4. Інвестиційний клімат; 5. Стратегічне партнерство з владою і профспілками; 6. Соціалізація бізнесу.
3. Органи управління	1. Забезпечити безпеку і стабільність регіональної співдружності (населення, ділових кіл, влади); 2. Забезпечити відтворення умов життєдіяльності-ності населення, ділового співтовариства, влада, включаючи інститути, інфраструктуру, екологію, безпеку, дебіюрократизація, демонополізація та ін.; 3. Надавати якісні послуги і загальнодержавні блага.	1. Забезпечити використання і оновлення потенціалів територій, з урахуванням інтересів нинішнього і майбутніх поколінь; 2. Забезпечити зростання інноваційного потенціалу регіону; 3. Підвищити конкурентоспроможність регіону, включаючи всі його компоненти (бізнес, влада, трудові ресурси); 4. Розвивати проактивне поведінку всіх суб'єктів – носіїв цілей регіону; 5. Забезпечити стратегічне партнерство влади, бізнесу і населення; 6. Забезпечити захист регіональних інтересів.

Джерело: розроблено авторами

Суб'єктами – носіями цілей є населення, ділове співтовариство і органи управління. Функціонування регіону розглядається в двох основних режимах: поточному (виживання) і стратегічному (розвиток). На перетині розглянутих критеріїв формуються основні функції регіону. Їх можна розглядати як по горизонталі (рядку) по суб'єктах - носіях так і по вертикалі (стовпцю) по режимам функціонування.

Відмічені функції держави в регіоні, в основному, відповідають загальноприйнятим для країн зі змішаною економікою (США, Швеція, Німеччина). Вони полягають у встановленні сприятливих макроекономічних умов і підтримці функціонування ринкових інститутів.

Як зазначають вітчизняні та зарубіжні автори, перед державними органами влади на перший план виходять завдання реформування, забезпечення стійкості зростання і розвитку, активізації участі держави, у створенні умов розвитку ринкової економіки.

Органи державної влади повинні: 1) посилити координуючу функцію створення державних і приватних інститутів, основ ринкової інфраструктури; 2) попередити і послабити криміналізацію економіки; 3) стимулювати безінфляційні зростання, виробничі інвестиції, вкладення, в людський капітал, охорону здоров'я, освіту, охорону навколишнього середовища; 4) перетворити ренту природних ресурсів у державні доходи та громадські інвестиції; 5) стимулювати конкуренцію, створення конкурентоспроможних підприємств; 6) створити новий соціальний контракт, який включає систему соціального захисту, пом'якшення економічної нерівності; 7) полегшити перебудову промисловості активної промислової політикою; 8) здійснити ключові проекти, використовуючи цільовий підхід.

Розвиток регіону має забезпечити в певному періоді часу позитивні зміни в усіх основних взаємодіях: 1) між населенням і бізнесом (виробництвом), між соціальними і економічними інтересами, споживанням і накопиченням; 2) між окремими частинами (населеними пунктами) регіону, між столицею регіоном та іншими (оточуючими) його поселеннями; 3) між регіональними і державними інтересами, які неминуче закладають основу для протиріч. Звідси випливає, що для дослідження регіону варто використовувати системний підхід на діалектичній основі.

Переважна більшість українських підприємств використовують застарілі технології, є енергоємними, у них недостатньо розвинена продуктова і ринкова диверсифікація виробництва, що в підсумку зумовлює їх низьку адаптивність до негативних зовнішніх впливів і призводить до різкого падіння виробництва і неефективного їх функціонування в жорстких умовах конкуренції.

Одночасну масштабну модернізацію підприємств у всіх секторах національного господарства практично здійснити неможливо. Це пояснюється рядом причин організаційно економічного спрямування, в першу чергу тим, що для реалізації проектів модернізації необхідне належне ресурсне забезпечення. Багатьом підприємствам потрібно залучити великі обсяги інвестиційних ресурсів, що з ряду причин для них проблематично, не дивлячись на відповідні джерела їх отримання.

Серед важливих чинників, які сприятимуть прискоренню модернізації пріоритетних підприємств, чільне місце має бути відведено державним преференціям, серед яких - зниження ставок оподаткування на період організації та освоєння ними нової продукції, надання пільгових кредитів на придбання новітніх технологій, які направляються на розвиток виробничих потужностей, орієнтованих на виготовлення конкурентоспроможної продукції з інноваційним наповненням, створення сприятливих умов для них на митному кордоні, якщо вони мають договірні зв'язки з закордонними фірмами на поставку обладнання для переобладнання виробництва і комплектуючих виробів для виготовлення нових видів продукції.

Відзначимо, що прискорений розвиток регіонів не тільки дасть можливість прискорити модернізацію всіх секторів економіки, а й стане важливим чинником стабільності розвитку економіки України на інноваційних принципах та підвищення її конкурентоспроможності. Модернізація промислових підприємств повинна не тільки сприяти розвитку їхніх активів, але і відчутно позначатися на поліпшенні безпеки праці, захисту навколишнього середовища та розвитку і креативному зростанні персоналу.

Поруч з поліпшенням кадрового забезпечення підприємств, які здійснюють модернізацію, надзвичайно важливим є застосу-

вати системний підхід на діалектичній основі.

вання сучасних, досконалих механізмів мотивації праці, матеріального і морального її стимулювання з урахуванням професійного рівня працівників та їх внеску у досягнення конкретних результатів в ході реалізації проєктів модернізації на підприємствах.

Основою такого механізму повинен бути програмно цільовий метод. Застосування цього методу в процесі управління програмами і проєктами модернізації стане важливим інструментом успішного їх виконання, в першу чергу завдяки збалансованому формуванню ресурсів та ефективного їх використання, дотримання чітко встановлених строків, виконанню заходів, передбачених у програмах і проєктах відповідних підрозділів і функціональних служб; встановлення персональної відповідальності конкретних виконавців за виконання окремих розділів (етапів) програми або проєкту.

Разом з тим, застосування програмно-цільового методу дасть можливість узгодити в просторі і в часі виконання функцій відповідних служб підприємств, пов'язаних безпосередньо і з проведенням модернізації підприємства, сприятиме досягненню поставленої перед ним мети шляхом використання сучасного механізму управління.

Таким чином, модернізацію слід розглядати як економічну категорію, яка відображає новий тип виробничих відносин, які повинні сприяти прискоренню відтворювальних процесів на підприємствах, в першу чергу в їх матеріально-технічній базі виробництва на принципах новітніх технологій. Це стане важливою підґрунтям для виготовлення продукції з інноваційним наповненням, конкурентоспроможним на внутрішньому та зовнішньому ринках, підвищення ефективності виробництва на підприємствах і їх виробничих підрозділах, дасть можливість вирішити низку актуальних проблемних питань соціального спрямування у виробничих колективах.

Далі розглянемо інтенсифікацію процесів реструктуризації регіонального промислового виробництва.

Слід зазначити, що теоретичним і прикладним аспектам вирішення багатогранної проблематики інтенсифікації процесів реструктуризації української економіки в цілому і РПК, зокрема, а також раціонального використання їх стратегічного потенціалу, формуванню просторово-часового ресурсу регенерації реального сектору регіональної еко-

номіки, присвячені праці українських вчених-економістів.

Відмічені розробки дозволяють визначити базові положення та склад адаптивних механізмів (адекватні реальним соціально-економічним процесам сучасного державного утворення), які базуються на теоретико-методологічних принципах реалізації оптимальної для України стратегії реструктуризації РПК для досягнення світових стандартів життєдіяльності нашої держави, адекватної інтеграції базових домінант регіонального промислового виробництва, в економічну систему, елімінування зовнішніх і внутрішніх загроз та ризиків економічної безпеки кожної регіональної соціально-економічної системи.

Технології управління трансформаційними процесами повинні виходити з того, що сучасні колізії виробничих та економічних відносин можна вирішити лише шляхом реструктуризації реального сектору регіональної економіки та узгодження соціально-економічних інтересів. Це ймовірно досягти за рахунок інтенсифікації процесів формування, нарощення та раціонального використання, їх інформаційного потенціалу в контексті реалізації моделі функціонування компромісно рівноважних ринків.

Отже, на сучасному етапі розвитку реального сектору регіональної економіки необхідним є:

- Обґрунтування пріоритетних напрямів та етапів проведення реструктуризації виробничо-економічних систем (з основним акцентом на підвищення їх інформаційної захищеності);

- Врахування того факту, що реструктуризація, а в її межах реформування, модернізація і реінжиніринг реального сектору економіки повинні вплинути на регіональний розвиток будь-якого суміжного виду економічної діяльності;

- розмежування мети та засобів досягнення цілей реструктуризації, оскільки реалізація цієї стратегії не може виступати самоціллю виробничо-господарської діяльності. Тому, що самі по собі вони нічого змінити не можуть в цілому в галузі або промисловості.

Враховуючи зазначене, пріоритетом в процесі управління реструктуризацією реального сектору регіональної економіки стає забезпечення інноваційно-інформаційної спрямованості здійснення процесів оновлен-

ня, реформування або модернізації регіонального промислового виробництва, яке обумовить нарощення його стратегічного потенціалу в цілому і потенціалів системно універсального функціонування, зокрема. При цьому, однією з важливих передумов сталого зростання регіонального промислового виробництва високотехнологічної продукції в умовах ринку - проведення тих видів структурних зрушень реального сектору, що забезпечать використання дієвих способів перебудови її діяльності з метою адаптації до нових вимог функціонування в нестабільній ринкової і зовнішньому економічному середовищі.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Встановлено, що для ефективної реалізації процесів модернізації важливо також враховувати не тільки технологічний аспект, який, безумовно, є найважливішим, але і організаційно -управленчеський, соціальний, екологічний аспекти, а також галузеві і регіональні особливості інноваційного розвитку виробничих процесів.

Визначено, що модернізацію слід розглядати як економічну категорію, яка відображає новий тип виробничих відносин, які повинні сприяти прискоренню відтворювальних процесів на підприємствах, в першу чергу в їх матеріально-технічній базі виробництва на принципах новітніх технологій. Це стане важливою підґрунтям для виготовлення продукції з інноваційним наповненням, конкурентоспроможною на внутрішньому і зовнішньому ринках, підвищення ефективності виробництва на підприємствах і їх виробничих підрозділах, дасть можливість вирішити низку актуальних проблемних питань соціального спрямування у виробничих колективах.

Встановлено, що генерування, виробництво і нарощення потенціалу РПК, стає можливим в разі активізації соціально-економічних та організаційних змін в комплексі з потенціалами системно універсального функціонування можна розглядати через інтенсифікацію процесів реструктуризації бізнес-середовища, і як інформаційно методичну базу, яка сформована за результатами маркетингових досліджень (внутрішнього і зовнішнього середовища). Враховуючи зазначене, є доцільним, в подальшому, здійснити перегляд певної мети бізнесу, ринків збуту, контингенту постачальників, і, звичайно, організаційну та комунікаційну стру-

тури управління розвитком РПК, а також тип використовуваної, в межах реального сектору регіональної економіки технології.

І, як наслідок, можна отримати регіональну виробничо-економічну систему з високим ступенем захищеності внутрішньої інформації, що модернізується структурою управління, розширеними потенційними можливостями і ринками збуту товарів, збалансованим фінансовим станом. Звідси, сформований комплекс заходів інтенсифікації структурних зрушень в РПК дозволить здійснити перебудову національної промисловості інноваційного типу.

Література

1. Валлерстайн И. Анализ мировых систем: современное системное видение мирового общества / И. Валлерстайн // Социология на пороге XXI века: Основные направления исследований. – М., 1999. – С. 144–163.
2. Вардомский Л. Б. Модернизация экономики в странах СНГ: типы, ресурсы, инструменты / Л. Б. Вардомский, А.В. Шурубович // Экономика и прогнозирование. – 2009. – № 1. – С. 70–77.
3. Геец В. М. Проблемность структурных трансформаций экономики стран с развивающимися рынками / М. Геец // Экономика и прогнозирование. – 2009. – № 1. – С. 54 – 69.
4. Гринберг Р.С. Результаты экономических реформ в постсоциалистических странах / Р.С. Гринберг // Проблемы теории и практики управления. –2003. – №3. – С.10–17.
5. Гутман Г. В. Управление региональной экономикой / Г. В. Гутман, А. А. Мироедов, С. В. Федин. – М.: Финансы и статистика, 2002.– 175 с.
6. Качала Т. Н. Модернизация как необходимое условие экономического восстановления национальной социально-экономической системы / Т.Н. Качала // Вестник Волынского института экономики и менеджмента. – № 2 – Луцк, 2011. – С.4–13.
7. Кузнецова О. В. Экономическое развитие регионов: теоретические и практические аспекты государственного регулирования / О. В. Кузнецова. – М.: Эдиторал, 2002.– 308 с.
8. Шнипер Р. И. Регион: экономические методы управления. – Новосибирск: Наука. Сиб. от-ние., 1991. – 320 с.

References

1. Vallerstajn I. Analiz mirovykh sistem: sovremennoye sistemnoye videniye mirovogo obshchestva / I. Vallerstajn // Sotsiologiya na poroge XXI veka: Osnovnyye napravleniya issledovaniy. – M., 1999. – S. 144 – 163.
2. Vardomskiy L. B. Modernizatsiya ekonomiki v stanakh SNG: tipy, resursy, instrumenty / L.B. Vardomskiy, A.V. Shurubovich // Ekonomika i prognozirovaniye. – 2009. – № 1. – S. 70–77.
3. Geyets V. M. Problemnost' struktur ykh transformatsiy ekonomiki stran s razvivayushchimisya rinkami / M. Geyets // Ekonomika i prognozirovaniye. – 2009. – № 1. – S. 54 – 69.
4. Grinberg R. S. Rezul'taty economic - eskikh reform v postsotsialisticheskikh stranakh / R.S. Grinberg // Problemy teorii i praktiki upravleniya. – 2003. – №3. – S.10–17.
5. Gutman G.V. Upravleniye regional'noy ekonomikoy / G. V. Gutman, A. A. Miroyedov, S. V. Fedin. – M.: Finansy i statistika, 2002. – 175 s.
6. Kachala T. N. Modernizatsiya kak neobkhodimoye usloviye ekonomicheskogo vosstanovleniya natsional'noy sotsial'no-ekonomicheskoy sistemy / T.N. Kachala // Vestnik Volynskogo instituta ekonomiki i menedzhmenta. – № 2 – Lutsk, 2011. – S.4–13.
7. Kuznetsova O. V. Ekonomicheskoye razvitiye regionov: teoreticheskiye i prakticheskiye aspekty gosudarstvennogo regulirovaniya / O. V. Kuznetsova. – M.: Editorial, 2002. – 308 s.
8. Shniper R. I. Region: ekonomicheskkiye metody upravleniya. – Novosibirsk: Nauka. Sib. otniye., 1991. – 320 s.

Качала Т. Н., Яценко В. Н., Шевченко А. Н.

Рычаги организационно- экономического влияния на ускорение модернизации региональных хозяйственных комплексов

Рассмотрены особенности формирования стратегических целей экономического развития региона. Определены основные факторы ускорения модернизации промышленных предприятий, а также предложены векторы интенсификации процессов реструктуризации регионального промышленного производства. Глобализация и интернационализация развития оказывают существенное влияние на экономическое развитие и формирование целей региона. Параллельно с этим проблемы регионального развития приобретают в значительной мере прикладной характер в результате их разнообразия, особенно в контексте выбора целей и стратегий их развития регионов.

Ключевые слова: модернизация, региональные промышленные комплексы, прикладной результат.

Kachala T., Yatsenko V., Shevchenko A.

Levers organizational and economic influence on accelerating regional economic complexes modernization

Features of the strategic goals of economic development. The main factors accelerating the modernization of industrial enterprises and vectors proposed intensification of regional industrial restructuring. Globalization and internationalization development have a significant impact on economic development and the formation of goals in the region. In parallel, the problems of regional development become largely applied in nature as a result of their diversity, especially in the context of the selection of goals and strategies of regional development.

Keywords: modernization, regional industrial complexes, applied result.

Рецензент: Павлов К. В. – доктор экономических наук, профессор, проректор по научной работе Ижевского института управления, заведующий кафедрой «Экономика» Камского института гуманитарных и инженерных технологий, г. Ижевск, Российская Федерация.

Reviewer: Pavlov K. – Professor, Ph.D. of Economics, vice-ректор of sciences Izhevsk of institute of management, head of Economy Department Kamsky institute of humanitarian and engineering technologies, Izhevsk, Russian Federation.

e-mail: kvp_ruk@mail.ru

Статья подана
19.08.2014 г.

